

הוא הרג את אשתו. הוא קרא למישטרה. מדוע עשה זאת?

נולדו עוד שלושה ילדים. יוסי (22), גרי (20), ערן (11).

אחרי כמה וכמה טילטולים, הגיע משה לחברת-הבניה יובל-נר. שם עבד במשך 14 שנים. לפני ארבעה חודשים התפטר. שוב החל להסתחרר במעגל העבודה המתיש, האינסופי. מאז שהתפטר הספיק לעבוד בשני מקומות. וכבר חיפש מקום-עבודה חדש.

מרים בן-עזרא: "משה היה אדם טוער, וכחן, רגשן. תמיד צועק, מתוכח עם כל העולם. בחודש האחרון היה שקט. לא דיבר, לא התלונן. אפילו כשיחקנו בקלפים לא דיבר. תמיד בימי שישי, בזמן המישחק, היה כועס ומתלונן ומתרגז. ביום השישי האחרון שיחק ברממה.

"כששאלתי את אסתר מה קורה, היא אמרה שהוא מדוכא בגלל העבודה. גם פציעתו של גדי בצבא והתמקחותו עם שילטונות-הביטחון על גובה אחוור הנכות העכירה את רוחו."

בספרו לצאת מדיכאון מונה הד"ר לנדר קאמר, פסיכיאטר, את סימניו של הדיכאון: קשיי-שינה, חוסר-תיאבון, אובדן רחף ההנאה ואובדן העניין בסביבה. היעלמות התשוקה המינית, הזנחה עצמית, הרגשה קשה של חוסר-ערך עצמי, היעדר ריכוז וקשיי-זיכרון, אובדן תיקווה, רגשות-ייתר, היעדר יכולת להחליט החלטות ולהשתמש בכוח-הרצון.

כמה מהם או כולם ביחד מבשרי רעות, מעידים על סערה ריגשית עצומה העלולה להוביל למעשים חריגים. אמנם לא כל מי שנקלע לייאוש רב ירצח לבסוף את מישפחתו. אולם אחדים אכן יעשו זאת.

"הרוצח-המתאבד האופייני הוא אדם מבוגר, הנוטה למצב-רוח קיצוניים והנמצא על סף צומת-יררכים בחייו," אומר הפרופסור אליצור.

"הוא מרגיש כאילו הגיע לסוף דרכו. הוא מנוכר לסביבתו, חסר-אונים, כל מחשבותיו מובילות אותו למבוי סתום, חסר-תיקווה לחלוטין.

"בדרך-כלל, הגורם החיצוני אינו משמעותי. אמנם האדם המדוכא עבר משבר כלשהו — גירושין, פיטורים ממקום-העבודה, מפולת כלכלית, יל-דים שבגרו ועזבו את הבית — אולם סערה ריגשית כמו זו העוברת עליו אינה הגיונית. הרי לא כל מפורטר מרגיש כליכך עלוב. רק אדם בעל אישיות דיכאונית נסער כך ממשבר חיצוני.

"לרוב מתחוללים בו בתקופה זו שינויים כימיים. הסרוטונין, חומר הפועל כמוח בהעברת מידע בין תא לתא — חסר במוחו."

גיהינום פרטי

ב מבט לאחור אפשר לשחזר בו מדויק את הרגעים הקשים, להציג לילם בבהירות. לא בפתאומיות קרה מה שקרה. ימים ארוכים של דיכאון

כבר אפפו את הרוצח-מתאבד מסוגו של צ'יפרוט.

כך קרה לשלמה בולדרה-ראל. במחצית סתיו 1986 רצח את אמו, את אחיו,

את אשתו ובתו, ואחריכך התאבד. תחילה רצח את אשתו, אנה, בחדר-השינה של ביתם בסביון. אחריכך לקח את בתו, שלי, אז בת 9, למכוניתו, ירה בה, הרגה, עטף אותה בשמיכות והשיכיה כמושב האחורי.

משם נסע לחיפה. במשך כל הלילה ארב מול בית אמו, חיכה לאחיו. בבוקר הגיע האת, שמואל. שלמה ירה בו, נכנס הביתה, הרג את אמו, התקשר עם המישטרה וסיפר כי הרג ארבעה אנשים. אחריכך ירה בעצמו.

אמו של הרוצח, רעיה, ובתו, שלי, מתו בו במקום. שמואל ושלמה עדיין נשמו, כשגילו אותם השוטרים. שעות אחרות אחריכך מתו על שולחן הניתוחים. אנה, אשתו של שלמה, שכבה במשך חודשים בבית-חולים תל-השומר. כשהיא מחוסרת הכרה. כשגרמה היה שמצבה הוטב, נפטרה. קשה לנחש מדוע עשה שלמה את מה שעשה. היחידה שגותרה בחיים, אירית בולדרו, אשתו של שמואל, מסרבת לשוחח על הרצח.

מתוך תלי ההשערות עלתה בכירור תמונה של אדם רדוף, מדוכא, משווע לעזרה. אביו של שלמה, יוסף בולדרו, בעל שני מיפעלי-ציגים, נפטר חודשים

לפנייכן והשאיר אחריו ירושה גדולה. היתה נחוצה לבית-המישפט כדי לקבוע אם אכן ילדי הירושה-בניכור הם ילדיו של בולדרו.

היתנה נחוצה לבית-המישפט כדי לקבוע אם אכן ילדי הירושה-בניכור הם ילדיו של בולדרו.

הסיכסוך על רכושו של האב היה מר ונפתל. בתוך עמד שלמה. הוא חשש כי

בבוקר שבו נרצחו, עמדו האם והאח לנסוע לירושלים לבדיקת-דקמות שי

באולר ובסכין

במחקרה על רציחות במישפחה, מצאה הפסיכולוגית עופרה אילון כי כמחצית הרציחות בין השנים 1969 ל-1975 היו על רקע של שמירת-כבוד-המישפחה.

14 מיקרים היו על רקע של סיכסוכים במישפחה.

8 מיקרים בשל קינאה ובגידה.

3 - מתוך רחמים.

17 - מסיבות שונות.

מבין הרציחות שבתוך המישפחה:

26% מהרוצחים הם אחד מבני-הזוג, והקורבן הוא בן-הזוג השני.

20% מהרוצחים הם הורים, הרוצחים את ילדיהם.

5% - ילדים הרוצחים את הוריהם.

49% - הרוצח הוא קרוב-מישפחה אחר, בדרך-כלל אחים.

הרוצח המישפחתי תוקף את קורבנו באולר ובסכין. בדרך-כלל הוא אינו נמלט מזירת-הפשע, אלא מסגיר את עצמו או מתאבד.

מי היו רשע?

זהו מיקרה של רצח והתאבדות, שסופו משונה, מעוות. במרס 1978 נטלה גיזל כהן (23) את בתה בת ה-3 למלון שרתון בתל-אביב. היא הזמינה חדר בקומה העליונה, הפונה לים. כעבור שעה נפלו גיזל ובתה מהקומה ה-20 ומתו מהחבלות שנגרמו להן. היה ברור שזו התאבדות.

גיזל כהן, ילידת בלגיה, דתית, נישאה לבעלה, יהושע כהן, כש-היתה בת 20. נישואיהם לא עלו יפה. היא הירבתה להתלונן על היחס הרע של בעלה כלפיה.

השוטרים, שעלו לחדרה במלון, מצאו תשע מיתקות כתובות בכתב-ידה. בפתק אחד כתבה שהתאבדה מפני שרצתה להתגרש מבעלה, והוא לא הסכים. בפתק אחר כתבה שאת בתה לקחה איתה, כי לא יהיו לה חיים בלעדיה.

עוד כתבה שהיא רוצה שרכושה יחולק בין אחיה, וכי היא מבקשת שבעלה לא ישתתף בהלווייתו.

בעלה של גיזל פנה לבית-המישפט המחוזי וביקש לזכות ברכושה של אשתו. בקשתו התקבלה, והוא הוכרז כירש-יחיד.

פאול קניג, אחיה של גיזל, עירער על החלטת לפני בית-המישפט העליון. הוא טען כי הוא-הוא היורש של גיזל.

עתיירתו נדחתה, מחמת נימוקים מישפטיים-טכניים, הקשורים בחוק-הירושה.

באוקטובר 1980 הכריז בית-המישפט העליון כי יהושע כהן הוא יורשה של אשתו.